

Arrest

nr. 149945 van 24 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 30 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Tristan WIBAULT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 juni 2015 diende verzoeker, van Syrische nationaliteit, via de privé-operator VFS Global bij de Belgische ambassade te Ankara een visumaanvraag in om humanitaire redenen.

1.2 Op 30 juli 2015 werd deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Mevrouw/Mijnheer [M.A.]

[X] De/Het ambassade van België te Ankara

[...]

Heeft/hebben

[X] uw visumaanvraag onderzocht

[...]

[X] het visum is geweigerd

[...]

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

[X] het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

[...]

[X] uw voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

[...]

Motivatie

wettelijke referenties:

het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

*Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

*ontbreken afspraak met een geneesheer-specialist of een medisch centrum in België

betrokkene is oorlogsslachtoffer en heeft zijn twee voeten moeten laten amputeren, geen info ter beschikking omtrent de mogelijke behandeling in België.

*Ontbreken betaling voorschot voor de voorziene medische kosten.

*Ontbreken kostenraming voor de voorziene medische zorgen

*ontbreken medisch attest dat de zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van verblijf

*uw voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

*Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Betrokkene woont bij zijn zus in Turkije terwijl zijn vrouw en vier kinderen nog in Syrië wonen; geen afdoende bewijzen zijn resterende belang in het land van herkomst. Een reële kans dat kort verblijf wordt aangevraagd maar een lang verblijf op basis van humanitaire redenen beoogd wordt.

Bovendien heeft de broer van betrokkene in juli 2014 asiel aangevraagd in België en werd hij in augustus 2015 erkend als vluchteling. Er bestaat een reële kans dat betrokkene dit voorbeeld zal volgen."

2. Taal van de rechtspleging

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker het Frans als proceduretaal.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn

arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. (Les Nouvelles, deel IV, 737).

Artikel 58 van de gecoördineerde taalwetten van 18 juli 1966 bepaalt:

“Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten. Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie die handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectieve bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat handelingen of reglementen nietig zijn wegens hun vorm, worden zij door de overheden, waarvan zij uitgaan, vervangen door bescheiden die naar de vorm regelmatig zijn : die vervanging heeft uitwerking op de datum van het vervangen bescheid. De akten en reglementen waarvan wordt vastgesteld dat zij nietig zijn wegens hun inhoud onderbreken de verjaring zomede de termijnen die, met betrekking tot de procedure inzake geschillen en de administratieve procedure, op straf van verval opgelegd zijn. De vaststelling van de nietigheid van de bij dit artikel bedoelde handelingen en verordeningen verjaart na vijf jaar.”

Uit artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken blijkt bijgevolg dat de bestreden beslissing nietig is indien zij strijdig is met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst, wiens rol enkel beperkt is tot de betekening van de bestreden beslissing, zodat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt. Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”.

Zo wordt in de Memorie van Toelichting gesteld:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Tevens dient er op gewezen te worden dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting ter zake op dat:

“(…) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en de Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (…).”

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, dat:

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordringen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (…)”.

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr. St., Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

*“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…)
Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt.
(…)”.*

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal (...)"

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden van België (zie RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde:

"Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie 'affaire localisée ou localisable' est empruntée à l'arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: 'on dit d'une affaire qu'elle est localisée lorsqu'elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu'elle est localisable, lorsque par une vue de l'esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée' – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoekers zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtal) (cf. "Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut" – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en "la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère" - Doc. Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, "c'est-à-dire en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique" – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip 'particulieren'.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkt het administratief dossier hoofdzakelijk opgedragen was aan attaché B.B., die een in het Nederlands gestelde beslissing heeft genomen.

Er wordt niet betwist dat deze attaché een ambtenaar van dienst Vreemdelingenzaken is op de Nederlandse taalrol. Derhalve is er wel degelijk een criterium aan de hand waarvan de bestreden beslissing kan gekoppeld worden, met name ze werd genomen door een ambtenaar die in de taal van zijn diploma benoemd werd, in casu het Nederlands.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een kopie neer van een gedownload document van een visumaanvraag dat hij ingediend zou hebben in het Frans. Daargelaten of dit het document is dat werd ingediend bij het consulaat – het administratief dossier bevat immers een ander document voor visumaanvraag opgesteld in het Engels – kan uit dit document geen uitdrukkelijke taalkeuze worden afgeleid. Evenmin voert verzoeker enige bepaling aan die ertoe kan leiden dat de Belgische centrale diensten gebonden zouden zijn door de taal die een vreemdeling in het buitenland heeft aangewend in zijn contacten met de Belgische buitenlandse diensten.

Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat sommige consulaire posten en ambassades, zoals in Hanoi en Casablanca, typeformulieren gebruiken die voorzien in een taalkeuze, toont verzoeker niet aan dat dit wat hem betreft het geval was, daargelaten of dergelijke taalkeuze van aard is de Belgische overheid te binden. Het feit dat met betrekking tot de aanvraag eveneens in het Frans een aantal brieven en e-mails werden gestuurd door het Rode Kruis en een NGO, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State, resp. een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin een ander standpunt wordt voorgestaan, merkt de Raad op dat er in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking is. De Raad acht zich in casu niet gebonden door deze arresten.

Waar verzoeker verwijst naar een standpunt van het Vast Comité van Taaltoezicht, waarbij wordt gesteld dat de taalrol van de betrokken ambtenaar ondergeschikt is aan de andere criteria, doet geen

afbreuk aan de vaststelling dat er te dezen geen andere criteria zijn, zodat het aanknopingspunt wel degelijk dit taaltoebehooren is.

De Raad is dan ook van oordeel dat de zaak moet worden behandeld in het Nederlands.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Naar luid van artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet worden de verzoekende uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is.

De bestreden beslissing werd genomen op 30 juni 2015. Verzoeker verklaart hiervan kennis te hebben genomen op 14 juli 2015. Uit stuk 15 bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker op 14 juli 2015 de verplaatsing heeft gemaakt van Gaziantep naar Ankara, alwaar de bestreden beslissing hem overhandigd zou zijn. De verwerende partij betwist noch in de nota, noch ter terechtzitting dat de kennisname plaatsvond op 14 juli 2015.

In de huidige stand van het geding wordt dan ook aangenomen dat de vordering werd ingediend binnen tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. De vordering wordt geacht tijdig te zijn ingediend.

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verzoeker voert aan dat hij in Syrië gefolterd werd waardoor hij een amputatie van zijn beide voeten heeft moeten ondergaan, naast andere verwondingen. Hij attesteert dat hij zich in een sterk verzwakte mentale en psychische toestand bevindt, zo zou hij onder meer leiden aan een posttraumatisch stresssyndroom. Hij verblijft actueel te Gaziantep in Turkije, waar hij moet zien te overleven te midden van een massale toestroom aan oorlogsvluchtelingen. Gelet op zijn bijzonder precare gezondheidstoestand, gekoppeld aan de reeds zeer precare verblijfstoestand van Syrische oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio, kan verzoekers betoog worden aanvaard waar hij stelt dat de duur van de gewone procedure tot gevolg kan hebben dat hij wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Er is aldus voldaan aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikel 9 en 62 van de vreemdelingenwet. Hij zet het middel als volgt uiteen:

« La décision contient de nombreuses inexactitudes qui démontrent l'absence d'examen sérieux de la demande, malgré que l'attention de l'administration ait été attirée sur la grande vulnérabilité du requérant.

Première branche

Le refus de la demande de visa semble considérer que la demande initiale consiste en une demande de visa court séjour pour raisons médicales.

En effet l'administration reproche au requérant de ne pas présenter une demande de prise en charge médicale en Belgique. Elle lui reproche également de ne pas disposer de revenus et doute que le requérant retourne dans son pays de résidence. Il s'agirait dès lors d'une demande de visa humanitaire déguisée en demande de visa court séjour. Enfin, le frère du requérant étant reconnu réfugié en Belgique, l'Office des Etrangers craint que le requérant ne suive son exemple et ne retourne pas en Syrie.

L'Office des Etrangers ne répond pas à la demande exprimée, puisque d'emblée, le requérant demande un visa long séjour pour raisons humanitaires afin de pouvoir être réuni avec son frère. En ce sens, la motivation ne peut être considérée comme adéquate puisqu'elle ne rencontre pas l'objet de la demande.

Deuxième branche

L'Office des Etrangers ne trouve pas dans la demande de certificats médicaux attestant que les soins nécessaires ne peuvent être dispensés dans le pays de résidence. Or le requérant a bien déposé deux attestations médicales (pièces 8 et 9) expliquant amplement que les soins nécessaires ne sont actuellement pas disponibles en Turquie en raison de la situation précaire à laquelle est réduite la grande masse des réfugiés syriens et à l'incapacité des autorités à faire face à l'ampleur de l'urgence humanitaire.

Cette urgence est confirmée par une abondante documentation. L'ampleur de la crise fait que cette situation exceptionnelle est à présent de notoriété publique. Le Turquie est devenue le pays accueillant le plus de réfugiés au monde. Il s'agit d'une crise humanitaire majeure face à laquelle les pays concernés sont dépassés. Les fonds humanitaires réquisitionnés sont insuffisants. Les réfugiés syriens y voient leur condition de vie se dégrader.

"The figure of four million comprises 1,805,255 Syrian refugees in Turkey, 249,726 in Iraq, 629,128 in Jordan, 132,375 in Egypt, 1,172,753 in Lebanon, and 24,055 elsewhere in North Africa. Not included, are more than 270,000 asylum applications by Syrians in Europe, and thousands of others resettled from the region elsewhere.

Meanwhile, funding of the Syria refugee situation has become an equally pressing problem. For 2015 as a whole, UNHCR and partners appealed for US\$5.5 billion. However, as of late June, only around a quarter of the humanitarian funds requested have been received. This means refugees face tough new cuts in food aid, and struggle to afford lifesaving health services or send their children to school.

Life for Syrians in exile is increasingly tough. Some 86 per cent of refugees outside camps in Jordan live below the poverty line of US\$3.2 per day. In Lebanon, 55 per cent of refugees live in sub-standard shelters.

Throughout the region, hope of returning home is dwindling as the crisis drags on. Refugees become more impoverished, and negative coping practices such as child labour, begging and child marriages are on the rise. Competition for employment, land, housing water and energy in already vulnerable host

communities is straining the ability of these communities to cope with the overwhelming numbers and sustain their support to them.”⁷ (pièce 19)

“This is the biggest refugee population from a single conflict in a generation,” lamented UN High Commissioner for Refugees António Guterres. “It is a population that deserves the support of the world but is instead living in dire conditions and sinking deeper into abject poverty.”⁸ (pièce 17)

(...)

250.000 réfugiés sont accueillis dans les camps, les autres soit les 9/10èmes de ceux qui sont enregistrés doivent se débrouiller pour trouver leurs moyens de subsistance ailleurs sur le sol turc.

De multiples sources indiquent que les réfugiés rencontrent énormément de difficultés à remplir leurs besoins fondamentaux.

« Conditions in urban areas are reportedly worse than in camps, and many Syrians have faced difficulties

finding housing, paying rent, obtaining employment, or accessing the education system or health services. »⁹

“(...) Ces pays ont du mal à répondre aux besoins élémentaires des réfugiés syriens. Entre autres problèmes, il faut citer la surcharge des établissements scolaires et sanitaires, la trop forte sollicitation des systèmes d'alimentation en eau et en électricité et des installations d'assainissement, ainsi que l'absence de logements adéquats. En Jordanie et en Turquie, environ 85% des Syriens vivent à l'extérieur des camps de réfugiés, nombre d'entre eux étant contraints par l'extrême pauvreté de recourir à des stratégies d'adaptation désespérées, dont la mendicité ou le travail dans des conditions d'exploitation. »¹⁰ (pièce 18)

Tout indique dès lors que les attestations précises fournies par les associations turques reflètent bien la réalité du terrain. Le requérant ne peut espérer une prise en charge effective de ses nombreux besoins.

Pire, le requérant reste inscrit dans une situation de crise humanitaire qui lui est préjudiciable, ce qui justifie que sa situation soit abordée comme étant bien une demande de visa humanitaire. Le requérant n'est pas autonome. La nécessité que son frère l'assiste actuellement dans ses différentes démarches administratives en offre une nouvelle démonstration. L'examen de cette situation de dépendance doit en tant que telle être intégré à l'examen de la demande de visa, ce que l'administration n'a pas produit.

⁷ Human Rights Watch, Total number of Syrian refugees exceeds four million for first time, 9 July 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/559e33364.html>

⁸ UN News Service, Syrian refugee numbers pass four million as war rages on - UN, 9 July 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/55a38e5340b.html>

⁹ Migration Policy Institute, Syrian Refugees in Turkey: The Long Road Ahead, April 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5581280a4.html>

¹⁰ Council of Europe: Commissioner for Human Rights, Syrian refugees: 'Reset' needed in Europe's approach, 3 February 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/550068e24.html>

Troisième branche

L'Office des Etrangers considère que la demande de visa du requérant est en réalité une demande de visa humanitaire déguisée. Il s'agit là d'une motivation étrange puisque notamment, le courrier adressé par la Croix-Rouge de Belgique indique explicitement dans son objet :

« demande de visa pour raison humanitaire en faveur du frère de Monsieur Amar Marastawi reconnu réfugié au sens de la Convention de Genève (...) depuis le 16 septembre 2014 » (pièce 7)

Le requérant a bien introduit une demande explicite de visa humanitaire et l'administration se doit de se prononcer sur cet objet et si oui ou non il existe bien des motifs humanitaires justifiant que le droit au regroupement familial soit élargi au requérant.

L'administration reproche au requérant de ne pas démontrer qu'il souhaite retourner dans son pays d'origine. Le requérant ne souhaite en effet pas retourner en Syrie, pays où il a été torturé. Il est tout à fait logique et prévisible qu'un ressortissant syrien étant en mesure d'atteindre un pays susceptible de lui reconnaître pleinement la qualité de réfugié s'y fasse reconnaître cette qualité. Les statistiques du CGRA sont particulièrement éloquentes puisqu'en 2015, 92,5% des décisions prises envers des ressortissants syriens ont abouti à la reconnaissance du statut de réfugié et 5,7% au statut de protection subsidiaire.¹¹ Enfin, l'enregistrement du requérant en Turquie ne contient pas la garantie du retour en cas de départ du pays. Il ne pourrait prétendre à un réenregistrement en Turquie après s'être rendu en Belgique. Les exigences de l'Office des Etrangers sont donc irréalistes.

L'Office des Etrangers ne peut conditionner l'octroi d'un visa à un ressortissant syrien à son retour en Syrie ou dans un pays tiers où il ne dispose d'aucun droit au séjour ferme.

L'administration ne peut effet exiger du requérant qu'il se plie à des conditions d'octroi impossibles à remplir. L'application du principe de proportionnalité indiqué par la Cour de Justice pour la bonne application d'une condition d'octroi du visa vaut quelque soit la nature de cette condition.

« 56. Toutefois, le critère de proportionnalité exige, en tout état de cause, que les conditions d'application d'une telle obligation n'aillent pas au-delà de ce qui est nécessaire pour atteindre ledit objectif. Tel serait, notamment, le cas si l'application de ladite obligation empêchait de manière automatique le regroupement familial des membres de la famille du regroupant lorsque, tout en ayant échoué à l'examen d'intégration, ceux-ci ont apporté la preuve de leur volonté de réussir cet examen et des efforts qu'ils ont déployés à cette fin. »¹²

¹¹ http://www.cgra.be/fr/binaries/Statistiques_asile_avril_2015_Publique_tcm126-267066.pdf

3.3.2. Verzoeker voert aan dat de visumaanvraag ten onrechte werd behandeld als een visumaanvraag voor kort verblijf (type C) om medische redenen en dat daarbij voorbij wordt gegaan aan verzoekers bedoeling om een visumaanvraag voor lang verblijf om humanitaire redenen in te dienen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt onmiskenbaar dat de aanvraag werd behandeld als een aanvraag om een visum voor kort verblijf, met het oog op het volgen van een medische behandeling in België. (visum type C). Dit blijkt onder meer uit de motieven :

*“ontbreken afspraak met een geneesheer-specialist of een medisch centrum in België
betrokkene is oorlogsslachtoffer en heeft zijn twee voeten moeten laten amputeren, geen info ter beschikking omtrent de mogelijke behandeling in België.*

**Ontbreken betaling voorschot voor de voorziene medische kosten.*

**Ontbreken kostenraming voor de voorziene medische zorgen*

**ontbreken medisch attest dat de zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van verblijf”*

Uit de aanvraag van 16 juni 2015 blijkt dat inderdaad medische redenen werden vermeld, met name het feit dat verzoeker medische en psychische verzorging nodig heeft omwille van de zware folteringen die hij heeft ondergaan.

Evenwel blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag zich niet heeft beperkt tot het feit dat hij medische verzorging nodig had, nog minder heeft hij verklaard zich naar België te willen begeven met het oog op een specifieke medische behandeling. Dit wordt in de bestreden beslissing overigens impliciet bevestigd, waar onder meer wordt gesteld dat er geen afspraak werd gemaakt met een geneesheer-specialist of een medisch centrum in België en dat verzoeker geen informatie heeft gegeven met betrekking tot de mogelijke behandeling in België.

Naar aanleiding van verzoekers visumaanvraag, heeft de dienst Tracing van het Rode Kruis een uitvoerige communicatie gevoerd met de Belgische ambassade te Ankara, zowel per brief als per e-mail. Deze communicatie bevindt zich in het administratief dossier zodat de verwerende partij moet worden geacht goed op de hoogte te zijn geweest van de motieven en omstandigheden waarin de visumaanvraag werd ingediend.

Zo meldde F.D., medewerker van de ambassade te Ankara, in zijn schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 juni 2015:

« Je vous transmet en annexe une demande de visa en vue de soins médicaux. Il s'agit de la demande ANK 101598, un ressortissant syrien. Je vous transmets également l'intervention de la croix rouge concernant cette personne.

Le requérant a payé une redevance de 215 € (pour visa humanitaire semble-t-il). Il a pourtant indiqué sur son formulaire de visa qu'il s'agit d'une demande pour soins médicaux. »

(Vrij vertaald: ik maak u in bijlage een visumaanvraag over met het oog op medische verzorging. Het betreft de aanvraag (...) van een Syrische onderdaan. Ik maak u eveneens de tussenkomst over van het Rode Kruis met betrekking tot deze persoon.

De aanvrager heeft een retributie betaald van € 215 (blijkbaar voor een humanitair visum). Hij heeft nochtans op zijn aanvraagformulier aangeduid dat het gaat om een aanvraag voor medische verzorging.)

Een nota in het administratief dossier d.d. 17 juni 2015 vermeldt met betrekking tot de aanvraag: *« (il) desire partir en Belgique chez son frere qui est réfugié et veut continuer ses traitements en Belgique.*

Contrat de bail, paiement de la redevance de 215 €, attestation d'assurabilité, composition de ménage du frère se trouvent dans le dossier. »

(Vrij vertaald: hij wenst naar België te vertrekken bij zijn broer die er vluchteling is en wil zijn behandeling verderzetten in België. Huurcontract, betalingsbewijs van € 215, ziekteverzekering en samenstelling van het gezin van de broer bevinden zich in het dossier.)

In de brief van het Rode Kruis van 16 juni 2015 gericht aan de Belgische ambassade te Ankara wordt uitdrukkelijk aangekondigd dat verzoeker zich op 17 juni 2015 bij de ambassade zal aanbieden om er zijn aanvraag in te dienen. Er wordt daarbij uitdrukkelijk vermeld dat het gaat om een aanvraag om humanitaire redenen. Er wordt daarbij nadrukkelijk gewezen op de bijzondere omstandigheden van de zaak. Zo wordt onder meer gewezen op het feit dat verzoeker ten gevolge van folteringen in Syrië aan de voeten geamputeerd werd, dat hij zware lichamelijke en psychische schade heeft opgedaan en dat

hij nood heeft aan permanente begeleiding, daarbij wordt specifiek gewezen op de begeleiding door en de afhankelijkheid van zijn broer. Ook werd een bewijs van betaling neergelegd van 215 euro voor de aanvraag van het visum type D. Op 16, 17 en 18 juni werden door het Rode Kruis nog enkele mails aan de ambassade gestuurd waarbij telkens uitdrukkelijk werd verwezen naar de visumaanvraag « om humanitaire redenen ».

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het dossier geenszins blijkt dat het enkel zou gaan om een aanvraag om medische redenen.

De bestreden beslissing gaat manifest voorbij aan verschillende cruciale elementen met betrekking tot zijn aanvraag, zoals het feit dat hij vraagt om bij zijn broer die erkend vluchteling in België is te mogen verblijven en die de zorg voor hem kan opnemen en de massale toestroom van Syrische oorlogsvluchtelingen in Turkije te midden waarvan verzoeker, gelet op zijn kwetsbare gezondheidstoestand, moet zien te overleven.

De verwerende partij kan derhalve niet voorhouden dat zij niet kon weten dat verzoeker wel degelijk het inzicht had om een humanitaire visumaanvraag in te dienen en kon dan ook niet zonder miskennen van de stukken van het administratief dossier de aanvraag reduceren tot een loutere medische visumaanvraag voor kort verblijf (visum C). Dienaangaande moet nog worden opgemerkt dat de retributie van € 215 die verzoeker betaalde naar luid van artikel 1/1, §2, 1° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1/1, §1, 2°, f, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, het recht is dat geheven wordt op aanvragen op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet, met het oog op lang verblijf. Ook de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/nieuws/Pages/De_bijdrage.aspx) vermeldt:

“Wie betaalt een bijdrage van € 215?

(a) De vreemdeling die de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden vraagt op een Belgische diplomatieke of consulaire post (visum D – artikel 9, wet van 15.12.1980) of bij de gemeente (artikel 9, wet van 15.12.1980 en artikel 25/2 van het K.B. van 8.10.1980”

Anderzijds is, met betrekking tot een aanvraag om medische redenen, nergens in het genoemde artikel 1/1 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, noch op de website van de dienst Vreemdelingenzaken, sprake van de heffing van enige retributie. De verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik aan de verzoeker medegedeeld dat er voor zijn aanvraag geen retributie verschuldigd was, noch heeft zij aanstalten gemaakt om de niet verschuldigde retributie aan verzoeker terug te betalen. Ook hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij de aanvraag als een aanvraag om een visum D om humanitaire redenen heeft aangenomen.

De bestreden beslissing is dan ook manifest in strijd met de gegevens van het administratief dossier waar wordt gesteld: *“Er bestaat een reële kans dat kort verblijf wordt aangevraagd maar een lang verblijf op basis van humanitaire redenen beoogd wordt.”*

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker zijn aanvraag niet enkel heeft gesteund op zijn medische en psychische problematiek, doch ook op de bijzonder precarie situatie waarin hij thans in Turkije verkeert, de afwezigheid van medische opvolging, de aanwezigheid van zijn broer als erkend vluchteling in België en het feit dat zijn broer jegens hem de mantelzorg opneemt.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij niet onwetend kon zijn omtrent deze motieven en de aard van de visumaanvraag. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze elementen van de aanvraag niet in beschouwing heeft genomen en deze niet heeft betrokken in de

motieven van haar beslissing. Aldus maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk. Het middel is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De beoordeling van het ernstig bevonden middel is onlosmakelijk verbonden met verzoekers kwetsbaar profiel temidden een humanitaire crisissituatie en is aldus gelieerd aan een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zodat overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet geacht worden vervuld te zijn.

Daarbij herinnert de Raad er aan dat in zijn arresten nrs. X van 14 juni 1999 de Raad van State in algemene vergadering heeft geoordeeld dat weigeringsbeslissingen vatbaar zijn voor schorsing:

“Overwegende dat de vordering tot schorsing het accessorium is van het beroep tot nietigverklaring; dat, bij ontstentenis van een uitdrukkelijke andersluidende wetsbepaling, de tenuitvoerlegging van een handeling waartegen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld, vatbaar is voor schorsing; dat wanneer verzoeker, in geval van schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling, een nieuwe aanvraag zou indienen, die aanvraag niet afgewezen kan worden op grond van overwegingen die strijdig zijn met de overwegingen die ten grondslag liggen aan het dictum van het schorsingsarrest; dat de verwerende partij ten slotte, wanneer een schorsingsarrest is gewezen, moet beslissen of ze al dan niet de voortzetting vraagt van de procedure; dat het niet uitgesloten is dat ze op dat moment haar standpunt herzie en evenmin dat ze geen voortzetting van de procedure vraagt.”

Aldus blijkt dat het schorsen van een weigeringsbeslissing wel degelijk een nut kan opleveren.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om tot over te gaan tot schorsing zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet.

4. Over vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker eveneens om het opleggen van voorlopige maatregelen.

De Raad dient evenwel te wijzen op op het bepaalde in artikel 48, eerste lid, iuncto artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV).

Ingevolge deze bepalingen dient een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen te worden ingediend bij afzonderlijk verzoekschrift. Aangezien in casu de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen niet werd ingediend via een afzonderlijk verzoekschrift, moet deze vordering als onontvankelijk beschouwd worden (cf. RvS 9 december 1999, nr. 83.994; RvS 28 november 2001, nr. 101.243; RvS 19 januari 2004, nr. 127.133; RvS 26 augustus 2005, nr. 148.375).

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 30 juni 2015 wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

C. VERHAERT